

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **J. B.**, bytem J. 6, S., zast. JUDr. Petrem Konečným, advokátem se sídlem V Túních 1636/1, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o **přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2012, č. j. KUOK 74244/2012, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce včas podanou žalobou napadl v záhlaví citované rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů motorových vozidel, čj. SMOL/060080/2012/OARMV/PD/Reg, ze dne 17. 4. 2012. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně nevyhověl žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu spočívajícího v podání opravného prostředku proti rozhodnutí v příkazním řízení, ve věci jeho přestupku, vedeného Magistrátem města

Olomouce pod č. j. SMOL/0123654/2011/OARMV/PD/Reg, aby vrátil tak věc v předešlý stav.

[2] Žalobce namítl, že správní orgány se zjišťováním skutkového stavu zabývaly zcela nedostatečným způsobem a tuto odvolací námitku pominul i žalovaný. Žalobce měl za to, že mu nebyla dána možnost vyjádřit osobně své stanovisko k přestupkům kladených mu údajným příkazem Magistrátu města Olomouce za vinu tím, že se ve věci nekonalo ústní jednání podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích ve spojení s § 36 odst. 2 správního řádu, jelikož se žalobce dozvěděl o doručení příkazu Magistrátu města Olomouce, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku a proti němuž nemohl podáním odporu čelit. Žalobce tak byl uznán vinným z něčeho, k čemuž nebyly provedeny důkazy a nemohl se k věci osobně vyjádřit. Žalobce byl přesvědčen, že se jedná v případě příkazu o tak stěžejní úkon správního orgánu, vůči kterému neposkytuje současná právní úprava dostatečnou možnost ochrany pro účastníka řízení. Vzhledem k tomu, že zde platí fikce doručení, nemusí se účastník řízení objektivně o spáchání přestupku z jeho strany vůbec dozvědět z důvodů možných problémů při doručování a tím se proti jeho údajnému spáchání jakkoliv bránit. Vždyť v případě, kdy se účastník řízení o doručení příkazu nedozví, může být uznán vinným z něčeho, čeho se vůbec dopustit nemusel. Právní úprava, jak ve správním řádu, tak v zákoně o přestupcích, je nedokonalá až protiprávní, když právě v případě doručování příkazu by neměla stejně jako v občanském soudním řádu u platebního rozkazu platit fikce doručení, nýbrž doručení příkazu by měl být tento zrušen a věc projednána ve správním řízení a účastníkům řízení tak dána možnost, aby se k dané situaci mohl vyjádřit a účelně se tak proti vznesenému obvinění bránit. Žalobce tvrdil, že se v místě svého bydliště nepřetržitě zdržoval v období od 25. 7. 2011 do 21. 9. 2011, a proto si nemohl příkaz Magistrátu města Olomouce převzít. Ve dnech 25. 7. 2011 až 6. 9. 2011 žalobce pobýval dočasně mimo Českou republiku, a to z důvodů již dlouhodobě předem plánované zahraniční cesty, na což bezprostředně navázala jeho plánovaná dovolená v České republice, a to ve dnech 7. 9. 2011 až 21. 9. 2011. Až tedy dne 21. 9. 2011 se žalobce dostal do místa svého trvalého bydliště a přitom zjistil, že má v domovní schránce vhozenou výzvou k vyzvednutí si zásilky s číslem RR 809386380CZ, nacházející se na podací poště Olomouc 9. Na podací poště mu však bylo k jeho dotazu sděleno, že se u nich zásilka již nenachází, jelikož byla Magistrátu města Olomouce zaslána zpět po uplynutí lhůty k jejímu vyzvednutí. Jakmile mu to zvýšené pracovní povinnosti po dovolené umožnily, nahlédl žalobce do příslušného správního spisu vedeného Magistrátem města Olomouce a tam zjistil, že předmětem nedoručené zásilky byl příkaz Magistrátu města Olomouce ze dne 2. 8. 2011. V souladu s § 41 správního řádu požádal žalobce o prominutí zmeškání úkonu v zákonné patnáctidenní lhůtě ode dne, kdy se o existenci příkazu dozvěděl, a to úkonu spočívající v doručení písemnosti – příkazu Magistrátu města Olomouce ze dne 2. 8. 2011 a současně podal proti uvedenému příkazu odpor. Jeho žádosti však nebylo ze strany jak Magistrátu města Olomouce, tak žalovaného vyhověno. Původní rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 11. 11. 2011 napadené odvoláním žalobce a týkající se neprominutí lhůty, bylo z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti a také toho, že se správní orgán nedostatečně zabýval námitkami žalobce, ze strany žalovaného zrušeno. Následně bylo ze strany Magistrátu města Olomouce vydáno

17. 4. 2012 nové rozhodnutí, které se však lišilo pouze formulací výroku, ale obsahově bylo zcela stejné. Toto odvoláním napadené rozhodnutí však již bylo ze strany žalovaného potvrzeno. Žalovaný argumentoval, že z předložených 14 kopií účtenek vydaných v zahraničí v termínu 4. 8. až 2. 9. 2011, nelze usuzovat na to, že to byl právě žalobce, který by byl v zahraničí. Není dle žalovaného uvedeno jméno žalobce a navíc tyto účtenky nepokrývají celou dobu pobytu. Žalobce však nemohl vědět, že bude muset svou nepřítomnost na území ČR prokazovat, a proto si neoponechal k dispozici veškeré účtenky z každého jeho pobytu. Z mnohosti účtenek, které na sebe navazují, lze však dle názoru žalobce jednoznačně usuzovat, že tyto svědčí o dlouhodobosti jeho pobytu v zahraničí. Vždyť účtenky při běžném nákupu v obchodě ani nemohou být z logiky věci opatřeny jménem kupujícího. Podle žalovaného měl žalobce předložit doklady týkající se plateb platební kartou v zahraničí, potvrzené zaplacené pobyty v ubytovacích zařízeních, potvrzené zahraniční pojištění, účtenky s benzinem, mýtné, dálniční známky. Žalobce je přesvědčen, že síla těchto důkazních prostředků by byla shodná s tou, která se váže k jím předloženým kopiím účtenek, jelikož žalobce nedisponuje žádnými takovými důkazními prostředky, které by obsahovaly jeho jméno. Žalobce neměl objednány ani nepřestával v žádných hotelích. Přespával buď u známých či ve svém automobilu. Žalobce navrhoval k prokázání svých tvrzení provést výslech osob, které by mohly dosvědčit jeho přítomnost v zahraničí, avšak Magistrát města Olomouce v souvislosti s takovými návrhy sdělil, že takové osoby vyslýchat nebude, tudíž žalobci jejich iniciály ani nedoplnil. Proto považuje žalobce tvrzení žalovaného týkající se skutečnosti, že žalobce nedoplnil a nekonkretizoval osoby, které by měly být vyslechnuty, za zcela nesprávné, jelikož žalobce takové osoby konkretizovat chtěl, avšak mu to ze strany správního orgánu I. stupně nebylo umožněno. Jedná-li se o další důkaz, tak žalobce předložil fotografie svědčící o jeho pobytu v zahraničí, avšak z důvodu, že tyto nedisponovaly datem, tyto opět žalovaný kladně nezhodnotil. Žalobce nadále má za to, že i kdyby byly z jeho strany předloženy v rozhodnutí žalovaného dále uváděné doklady jako výpisy z bankovních účtů znějící na jméno žalobce, popřípadě výpisy sms či hovorů ze zahraničí, situace by byla v odůvodnění ze strany žalovaného shodná, když uvedl, že doklady nedokládají účast žalobce v zahraničí zcela jistě z důvodu, že tyto by nezaznamenávaly pobyt žalobce mimo území ČR po každý den. Žalobce je přesvědčen, že se žalovaný při posuzování jeho žádosti nedostatečně zabýval stavem věci, který nezjistil v souladu se základními zásadami správního řádu, a to bez důvodných pochybností, nýbrž zcela nedostatečně. Žalovaný se tedy jakkoliv nezabýval obhajobou žalobce spočívající nejprve v jeho nepřítomnosti na území ČR a následně v jeho bezprostředně navazující plánované dovolené na území republiky, které již nepřikládal žádný význam. Tím více se však měl jeho obhajobou zabývat a zkoumat skutkový stav věci bez důvodných pochybností, když žalobce svou přítomnost na území ČR v uvedeném období zpochybňoval, popř. měl žalovaný provést z moci úřední další důkazy třeba žalobce nenavržené, a to z důvodu ve veřejnoprávním řízení uplatňované, nikoliv zásady projednací, nýbrž vyhledávací. Žalovaný proto nemohl mít postaveno najisto, že byl žalobci doručen příkaz zákonným způsobem. Navíc žalobcem navrhované důkazní návrhy, aniž by s nimi žalovaný dostatečným způsobem zabýval a provedl, zhodnotil jako nedostatečné a usoudil, že se žalobci jednak nepodařilo prokázat dobu, po kterou se nacházel mimo území ČR a následně

na území ČR mimo místo svého trvalého bydliště, a tak závažné důvody bránící mu ve vyzvednutí výzvy a zjištění okolností doručování zásilky. Je proto stále otázkou, jaké důkazy by žalobce k prokázání svých tvrzení musel předložit, aby tyto uznal správní orgán za dostatečné. Pro případ, že by nikdo nemohl odjet na plánovanou dovolenou svým vlastním dopravním prostředkem bez toho, aniž by měl zahraniční dovolenou či dovolenou na území republiky organizovanou ze strany konkrétní cestovní kanceláře tak, aby mohl předložit třetí osobě určitý doklad s jeho iniciály, popř. předkládá doklady za každou část dne prokazující jeho pobyt mimo své trvalé bydliště, by byla jakákoliv obhajoba účastníka řízení a tedy i žalobce předem zcela vyloučena. Žalobci tak bylo odepřeno právo bránit se proti rozhodnutí správního orgánu o přestupku, kterého se žalobce nemusel vůbec dopustit, a to proto, že nedisponuje konkrétními důkazy s jeho iniciály, mapující detailně jeho pobyt mimo místo trvalého bydliště, kterým by svou nepřítomnost na území ČR prokázal. Schopnost předložit takové doklady navíc není pro žalobce z objektivního hlediska vůbec možná. Rozhodování žalovaného nemůže být založeno zcela na jeho libovůli bez toho, aniž by se žalobce mohl proti vznesenému obvinění jakkoliv bránit, čímž bylo porušeno jeho základní právo na spravedlivý proces garantované Listinou základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalobce je přesvědčen o nesprávnosti názoru žalovaného, který předem vylučuje jakoukoliv možnost obhajoby, a to právě tím, že se po určitou dobu nacházel na dovolené mimo ČR a následně na jejím území, avšak již nikoliv v místě svého trvalého bydliště. Žalovaný navíc činí své závěry bez toho, aniž by k prokázání tvrzení žalobce provedl jím navržené důkazní návrhy. Žalobce navrhl zrušit napadená rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že předmětem řízení nebylo posouzení, zda byly dány důvody pro postup podle § 87 odst. 1 zákona o přestupcích (vyřešení věci v příkazním řízení), nýbrž zda adresát, v tomto případě žalobce, prokázal, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, což je nezbytnou podmínkou pro určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. Dle tvrzení žalobce se tento v období od 25. 7. do 21. 9. 2011 nepřetržitě zdržoval v místě svého trvalého bydliště s tím, že byl na dlouhodobé zahraniční cestě, kdy však neuvedl, zda se jednalo o cestu služební či cestou soukromou, na což navázala plánovaná dovolená v ČR. Ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu umožňuje adresátovi, aby za určitých podmínek zvrátil důsledky vyplývající z odst. 1 tohoto ustanovení, tedy důsledky fikce doručení. Podmínkou však je, aby adresát správnímu orgánu, který danou písemnost vyhotovil, prokázal, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu bez svého zavinění uloženou písemnost ve lhůtě stanovené v odst. 1 tohoto ustanovení nemohl vyzvednout. Zde žalovaný poukázal na podmínku stanovenou zákonem „*bez svého zavinění*“. Co se týká údajně zahraniční cesty, musí žalovaný trvat na svém závěru vysloveném ve svém napadeném rozhodnutí, že 14 kopií účtenek vydaných v zahraničí nemůže prokazovat skutečnost, že žalobce v uvedenou dobu pobýval v zahraničí. Tuto skutečnost, zejména z důvodu, že se jedná o údajně dlouhodobě plánovanou cestu, šlo zajisté prokázat, ať již zápisem z pracovních jednání, příp. dalších aktivit se zahraničními partnery, pokud se jednalo o cestu pracovní, příp.

doklady o zaplacení hotelu na jméno žalobce ap. Přesto žádný takovýto důkaz žalobce správnímu orgánu nepředložil. Co se týká dovolené, zde nebyla splněna podmínka „*bez svého zavinění*“, neboť si dovolenou plánoval žalobce sám a mohl si zajistit dosílku písemností do místa dovolené. Žalobce však zcela na uvedené rezignoval, ač mu bylo známo, že přestupek ze dne 5. 7. 2011 bude postoupen věcně příslušnému správnímu orgánu. Na tiskopise „oznámení o podezření ze spáchání přestupku ...“ měl žalobce možnost vyjádřit se jak k přestupku, tak měl možnost upozornit na skutečnost, že má dlouhodobě plánovanou zahraniční cestu a následně dovolenou. Na uvedený tiskopis však žalobce uvedl pouze „*žádného přestupku jsem se nedopustil*“. Namísto toho, aby v souladu se zásadou *vigilantibus iura* činil kroky k tomu, aby mohl uplatnit svá zákonná práva, nic policii nesdělil a ani následně neučinil žádné kroky k tomu, aby policie případě správní orgán vyrozuměla o překážkách, které mu bránily ve výkonu jeho zákonných práv, ač sám, jak ve svém odvolání a poté v žalobě uvádí, a jak je výše uvedeno, zahraniční cestu měl dlouhodobě naplánovanou. Z těchto důvodů považuje žalovaný argumentaci žalobce za účelovou nemající oporu v relevantních důkazech prokazujících namítané skutečnosti. Proto navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

[4] Žalobce v replice dodal, že je přesvědčen o tom, že právě z jím předložených 14 kopií účtenek vydaných v zahraničí v termínu 4. 8. až 2. 9. 2011 lze usuzovat na to, že to byl právě žalobce, který byl v zahraničí, a to i přesto, že nejsou tyto označeny jménem žalobce. Účtenky při běžném nákupu v obchodě nemohou být z logiky věci opatřeny jménem kupujícího. Žalobce je přesvědčen, že právě z jejich mnohosti a časové návaznosti lze usuzovat na dlouhodobost jeho pobytu mimo území ČR. Šlo o dlouhodobě plánovanou dovolenou, nikoliv o zahraniční cestu. Žalobce byl v zahraničí svým vlastním dopravním prostředkem, a to bez toho, aniž by měl předem objednaná jakékoliv ubytování. Žalobce cestoval po celém území Španělska, a když přespával, a to i ostatně uvedl, u známých nebo přímo ve svém dopravním prostředku. Z uvedeného důvodu proto žalobce ani nedisponuje jinými doklady ze své dovolené než právě kopiemi účtenek o prováděných nákupech zboží, a to nejčastěji potravin. Žalobce proto není schopen předložit jiné důkazní prostředky než právě tyto kopie účtenek či již Magistrátu města Olomouce předložené fotografie z dovolené, svědčící o jeho pobytu v zahraničí (tyto však již nemá k dispozici z důvodu odcizení svého notebooku, ve kterém měl tyto fotografie uloženy). Žalobce, rovněž navrhoval k důkazu jeho známé ze zahraniční dovolené, avšak těmito návrhy se Magistrát města Olomouce rovněž nezabýval. Vzhledem k uvedenému, tedy cestování žalobce po celém území Španělska, je rovněž zcela nereálná argumentace žalovaného o tom, že si snad žalobce mohl zajistit dosílku písemností do místa dovolené. Právě tak z důvodu uváděného samotným žalovaným, tedy že na příslušný tiskopis se žalobce vyjádřil způsobem, že se žádného přestupku nedopustil, tento ani neočekával, že by se měl údajně spáchaný přestupek projednávat. Žalobce proto neměl důvod policii okolnosti své plánované dovolené vůbec sdělovat.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání

rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 24. 8. 2012, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak je rozvedeno dále v textu rozsudku.

[6] Krajský soud ve vztahu k souzené věci ze správního soudu zjistil, že dne 2. 8. 2011 vydal Magistrát města Olomouce příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích ve spojení s § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1.600 Kč. Tento příkaz byl doručován žalobci do vlastních rukou, žalobce nebyl 4. 8. 2011 zastižen a byl vyzván k vyzvednutí zásilky; současně mu bylo zanecháno poučení. Zásilka byla připravena k vyzvednutí od 4. 8. 2011 a uložena do 15. 8. 2011. Odesílateli byla vrácena zásilka dne 16. 8. 2011.

[7] Podle úředního záznamu ve správním spise se dostavil 5. 10. 2011 ke správnímu orgánu I. stupně žalobce s žádostí o kompletní spisový materiál. Kopie spisu o 10 stranách mu byla předána.

[8] Žádosti ze dne 3. 10. 2011 žalobce požádal o prominutí zmeškání úkonu a podal odpor proti citovanému příkazu a uvedl stejně jako v žalobě, kdy a proč se žalobce nezdržoval v místě svého trvalého bydliště. Tato svá tvrzení doložila 14 kopiemi zahraničních účtenek.

[9] Usnesením ze dne 10. 10. 2011 správní orgán I. stupně vyzval žalobce o doplnění žádosti o prominutí zmeškaného úkonu o odpor proti příkazu a důkaz prokazující, že překážkou zmeškaného úkonu byly závažné důvody, které nastaly bez zavinění žalobce. Podle odůvodnění tohoto rozhodnutí předložené doklady neprokazují, že se žalobce právě v době uložení rozhodné zásilky nezdržoval na území ČR či v místě svého bydliště a že splnění uvedené náležitosti je podmínkou toho, aby mohl být rozhodnuto o navrácení v předešlý stav.

[10] Podle protokolu správního orgánu I. stupně se dne 3. 11. 2011 k němu dostavil žalobce a doložil fotografie a videozáznamy z cesty po Španělsku, Portugalsku, Andoře, Německu, Francii a Lucembursku v období od 25. 7. 2011 do 21. 9. 2011, kdy čerpal dovolenou, byl mimo území ČR a současně sledoval, jak funguje obchod v zahraničí. Do ČR se žalobce vrátil 7. 9. 2011 a bydliště nenavštívil, jel do Prahy a do Plzně. Teprve dne 21. 9. 2011 se dostal do místa svého trvalého bydliště a vyzvedl si poštu. Žalobce požádal o uznání předložených fotografií a videozáznamu, které přehrál na svém notebooku, neboť z důvodu velikosti asi 65 GB nelze tyto běžným způsobem předat. Pokud by toto nebylo dostačující, může žalobce předvolat svědky ze zahraničí, případně z Prahy, a to osoby, se kterými jednal.

[11] Usnesením ze dne 11. 11. 2011 rozhodl správní orgán I. stupně, že žalobci zmeškání úkonu spočívajícího v doručení písemnosti – rozhodnutí v příkazním řízení ve věci přestupku výše uvedeného, vedené Magistrátem města Olomouce pod č. j. SMOL/123654/2011/OARMV/PD/Reg – z důvodu překážky při doručování nepromíjí a nenavrací věc předešlý stav. Správní orgán I. stupně

odůvodnil rozhodnutí tím, že žalobce v žádosti neprokázal dobu, po kterou se nacházel mimo území ČR, zvláště pak v okamžiku návratu do ČR mu již nebránila žádná překážka ve vyzvednutí výzvy a zjištění okolností o doručování zásilky. Správní orgán odkázal na § 41 odst. 2 a § 24 odst. 2 správního řádu a uvedl, že v daném případě důkazní břemeno je na straně žadatele s tím, že jeho jednání je navíc omezeno lhůtou 15 dnů ode dne odpadnutí překážky. V případě žalobce správní orgán neměl za prokázané a žalobce neunesl důkazní břemeno, aby řádně prokázal, že po rozhodnou dobu byl mimo území ČR. Žalobcem uváděný pobyt 7. až 21. 9. 2011 na území ČR již pak není překážkou podle § 41 správního řádu a nebyla z jeho strany dodržena zákonem požadovaná lhůta pro podání žádosti o navrácení v předešlý stav, jak to vyžaduje zákon. Správní orgán žádosti spojené s odporem nevyhověl, jelikož správnímu orgánu nebyla prokázána překážka, pro kterou si písemnost žalobce ze závažného důvodu a bez svého zavinění nemohl v úložní době vyzvednout.

[12] Žalovaný k námitkám žalobce obdobným s žalobními zrušil odvoláním napadené rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti, protože doručení písemnosti není úkonem, který by bylo možno zmeškat – tímto úkonem může být podání opravného prostředku.

[13] Usnesením ze dne 17. 4. 2012 rozhodl správní orgán I. stupně shodně jako 11. 11. 2011, protože žalobce v žádosti neprokázal dobu, po kterou se nacházel mimo území ČR, zvláště pak v okamžiku návratu do ČR mu již nebránila žádná překážka v učinění úkonu spočívající v podání opravného prostředku – odporu. S odkazem na § 41 odst. 2 a § 24 odst. 2 správního řádu správní orgán uvedl, že důkazní břemeno je na straně žadatele s tím, že jeho jednání je navíc omezeno lhůtou 15 dnů ode dne odpadnutí překážky. V případě žalobce správní orgán neměl za prokázané a žalobce podle něj neunesl důkazní břemeno tak, aby řádně prokázal, že po rozhodnou dobu byl mimo území ČR. Žalobcem uváděný pobyt 7. 9. až 21. 9. 2011 na území ČR již pak není překážkou podle § 41 správního řádu a nebyla tak ze strany žalobce dodržena zákonem požadovaná lhůta pro podání žádosti o navrácení v předešlý stav tak, jak to zákon vyžaduje.

[14] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. Podle žalovaného kopie předložených účtenek neobsahovaly žádnou prokazující skutečnost, že patří právě žalobci. Jelikož tyto účtenky datově ani pokrývaly celou dobu, po kterou měl být žalobce mimo republiku a také to, že by patřily jemu, nebyly vyhodnoceny jako důkaz prokazující tvrzení žalobce. Na námitku žalobce, že je otázkou, jaké důkazy by musel k prokázání svých tvrzení předložit, žalovaný konstatoval, že za takové důkazy je možno považovat platby kreditní kartou, potvrzené zaplacené pobyty v ubytovacích zařízeních, potvrzené zahraniční pojištění v tomto termínu, samozřejmě i účtenky z restaurací či za benzín, mýtné, dálniční známky. Zásadně ale musí být takové důkazy ověřitelné a musí prokazovat, že náleží žadateli. Účtenky dodané žalobcem tuto skutečnost neprokazovaly a *de facto* mohly být poskytnuty kýmkoliv. Žalobce správnímu orgánu předložil i fotografie z pobytu ze zahraničí, které ale nebyly opatřeny datem. Žalovaný nebyl toho názoru, že by nebylo možné důkazy osvědčující pobyt v zahraničí řádně doložit. Jestliže byl

žalobce, jak uvádí, v zahraničí automobilem a po celou dobu cestoval, musel nějaké ubytovací zařízení využít, platit či vybírat peněžní hotovost kreditní kartou. Rovněž i výpis hovorů či zaslanych SMS zpráv ze zahraničí by byl důkazem. Žalovaný tedy nemohl souhlasit s žalobcem, že by nebylo možné prokázat takto dlouhodobý pobyt v zahraničí. Rozhodování správního orgánu není libovůle, ale žalobce nepředložil žádný věrohodný důkaz, který by jím uváděné skutečnosti potvrzoval. Odvolací námitce žalobce, že na dovolenou v zahraničí bezprostředně navazovala dovolená v ČR, a to od 7. 9. do 21. 9. 2011, kdy až dne 21. 9. 2011 se dozvěděl, že v domovní schránce má vhozenou výzvu k vyzvednutí zásilky, konstatoval, že v tomto případě nebyly správnímu orgánu prvního stupně předloženy žádné důkazy, které by prokazovaly překážku, pro kterou si písemnost ze závažného důvodu a bez jeho zavinění žalobce nemohl v úložní době vyzvednout. K prokázání pobytu mimo domov by bylo nutné předložit nezpochybnitelné důkazy. Jestliže žalobce konstatoval, že dovolená na území naší republiky byla dlouhodobě plánovaná, musel mít nějaký program navštívit různé kulturní či jiné památky, kempy, penziony, přátele atd. Ovšem i tyto důkazy by musely tvořit ucelený řetězec. Žalobce před správním orgánem I. stupně navrhl výslech přátel, které během cesty po zemi navštívil, kdy tento svůj návrh již nijak nekonkretizoval ani nedoplnil. Na základě výše uvedeného tedy žalovaný nevyhověl závěrečnému návrhu žalobce a neshledal zákonné důvody, pro které by napadené usnesení doplnil, změnil nebo zrušil.

[15] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[16] První spornou otázkou v souzené věci bylo, jestli je napadené rozhodnutí přezkoumatelné.

[17] K žalobní námitce nepřezkoumatelnosti úvodem soud předesílá, že napadené rozhodnutí neshledal jako nepřezkoumatelné. Jak vyplývá z judikatury, za nepřezkoumatelné považujeme takové rozhodnutí, které postrádá základní náležitosti rozhodnutí. Těmi jsou výrok, odůvodnění a poučení. Již na první pohled je zjevné, že všechny tyto náležitosti napadené rozhodnutí beze zbytku splňuje. Můžeme též rozlišovat nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, považujeme za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně správní orgán rozhodl, tj. zda odvolání zamítl, odmítl nebo mu vyhověl. Spadají sem i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím vázán. Ani takové nedostatky v napadeném rozhodnutí nelze v žádném případě nalézt. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle rozsudku Nejvyššího správního soudu je založena na nedostatku důvodů skutkových. Musí se při tom jednat o vady skutkových zjištění, o nichž správní orgán opírá své rozhodnutí. Jak vyplývá z předložených správních spisů i napadeného rozhodnutí, popsaných výše a rozebraných v následné argumentaci, žalovaný relevantní námitky žalobce plně vyvrátil v napadeném rozhodnutí.

[18] Podle ustálené judikatury (usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1993, čj. 6 A 68/93-10, příp. ze dne 28.11.1997, čj. 5 A 27/1995-29, a navazující judikatura správních soudů, v čele s Nejvyšším správním soudem – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47, nebo ze dne 19. 11. 2009, čj. 1 Afs 88/2009-48, č. ve Sb. NSS 2646/2012, www.nssoud.cz) rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně tvoří jeden celek. S odkazem na argumentaci žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí soud shledal napadené rozhodnutí ve svém celku jako přezkoumatelné.

[19] Podle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*

[20] Podle § 24 odst. 2 správního řádu *prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.*

[21] Podle § 41 odst. 1 správního řádu *navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.*

[22] Podle § 41 odst. 2 správního řádu *požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.*

[23] Klíčové je v souzené věci vyřešení otázky, zda žalobce dodržel patnáctidenní lhůtu podle § 41 odst. 2 správního řádu. Podmínkou podle poslední věty citovaného ustanovení je, aby neuplynul rok od doby, kdy měl být úkon učiněn. Žalobce se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně 5. 10. 2011, tj. bezpochyby v roční lhůtě od odpadnutí překážky, ať by se tato lhůta odvíjela od 21. 9. 2011 či data dřívějšího.

[24] Žalobce tvrdí, že uvedená překážka odpadla 21. 9. 2011 po jeho návratu ze zahraničního pobytu i navazující dovolené v ČR. Žalované správní orgány tuto lhůtu (podle žalobou napadených rozhodnutí) odvíjí od data návratu žalobce ze zahraničí, tj. od 7. 9. 2011, kdy se žalobce dle svého tvrzení vrátil do ČR. V případě započetí běhu lhůty 7. 9. 2011, resp. 8. 9. 2011, by patnáctidenní lhůta 5. 10. 2011 již marně uplynula (uplynula by konkrétně ve čtvrtek 22. 9. 2011). K tomu, aby se patnáctidenní lhůta podle § 41 odst. 2 správního řádu odvíjela od data 21. 9. 2011 a skončila ve čtvrtek 6. 10. 2011, by musel žalobce splnit zákonnou podmínku *překážky, která podateli bránila úkon učinit*. Jde o neurčitý právní pojem, který byl povinen každý ze správních orgánů vyložit v návaznosti na zjištěný skutkový stav.

Tímto skutkovým stavem podle žalobce byla dovolená v České republice. V souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu, v souladu se zásadou dispoziční i vyšetřovací, byl povinen správní orgán na základě žalobcových tvrzení a jím navržených důkazních prostředků skutkový stav prověřit a zjistit tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce pouze přehrál podle protokolu o jednání ze dne 3. 11. 2011 fotografie a videozáznamy z dovolené mimo území ČR v době od 25. 7. 2011 do 21. 9. 2011. Žalobce podle správního spisu nenavrl a nepředložil žádný důkaz k potvrzení toho, že v době od 7. 9. do 21. 9. 2011 pobýval na dovolené v České republice. V replice žalobce popsal, jak předvedl fotografie a videozáznam správnímu orgánu I. stupně, avšak žalobce netvrdí v žádném podání soudu a není to uvedeno ani v protokole o jednání u správního orgánu I. stupně ze dne 3. 11. 2011, jaká byla konkrétní překážka, která bránila žalobci a podat odpor a že skutečně žalobce byl na dovolené v ČR v období od 7. do 21. 9. 2011.

[25] Přitom podle § 18 odst. 1 správního řádu *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.* Proti obsahu protokolu lze podat stížnost (§ 18 odst. 4 a § 175 správního řádu). Žalobce tak hovoří v replice žaloby pouze o důkazu, jehož opakovatelnost není možná (alespoň to vyplývá ze znění repliky). Proto se i soudu tvrzení žalobce o dovolené v České republice od 7. do 21. 9. 2011 nejeví jako věrohodné, když žalobce sám nenabízí ani soudu k provedení jediný konkrétní důkaz (např. uvedení konkrétního jména a adresy svědka, jakýkoli doklad o pobytu v Praze a Plzni), který by mohl být proveden, ani žádný nepředkládá. Jako důkaz může sloužit cokoliv, co je způsobilé prokázat žalobcem tvrzené skutečnosti (podle § 51 odst. 1 věta první správního řádu *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy*). Důkazní břemeno tak žalobce neunesl ve správním ani soudním řízení. Je stěží představitelné a uvěřitelné, že i kdyby žalobce trávil v ČR dovolenou návazně na tu zahraniční a neučinil by zastávku ve svém bydlišti, že by nemohl navrhnout jakýkoli důkaz (mimo zmíněné žalovaným v napadeném rozhodnutí), přímý nebo nepřímý.

[26] K tomu soud zdůrazňuje, že zásada vyšetřovací a dispoziční nestojí ve správním řízení samostatně, ale doplňují se. Jak uvádí JUDr. Soňa Skulová, zásada oficiality a zásada dispoziční se uplatňují v souběžném alternativním nastavení pro různé druhy správních řízení. Tyto zásady upravují uplatnění určitých úkonů v řízení či vůbec samotné zahájení řízení buď jako projev pravomoci správního orgánu nebo jako uplatnění vůle účastníků, resp. upravují provedení úkonu jako povinné nebo ponechávají v dispozici správního orgánu nebo účastníka řízení uplatnění určitých postupů či úkonů. Nový správní řád do značné míry posiluje projevy zásady dispoziční rovněž vůči účastníkům řízení. Projev zásady oficiality je pro úpravu průběhu řízení do značné míry spojen se zásadou vyšetřovací. Avšak ani v tomto případě zásada oficiality neplatí absolutně. To například znamená, že zákon umožňuje, aby na požádání účastníka řízení správní orgán připustil, aby za správní

orgán podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník, a to za podmínky, že to nemůže ohrozit účel řízení, to vše v souladu s § 50 odst. 2 správního řádu. Zásada dispoziční a zásada oficiality se uplatňují v určité kombinaci, která se může lišit jednotlivých zvláštních druhů správního řízení (Skulová, Soňa a kol. *Správní právo procesní*. 2. upravené vydání. Plzeň : Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012, strana 66 - 67). Pokud jde o zásadu vyšetřovací (vyhledávací), znamená to, že již tradičně je z úpravy správního řízení založena odpovědnost správních orgánů za dostatečné zjištění skutkového základu pro rozhodnutí, což je zároveň projevem zásady oficiality. Částečně je zásada vyšetřovací modifikována povinností účastníků řízení poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a povinností označit důkazy na podporu svých tvrzení. Autorka zde poukazuje v souvislosti s § 50 odst. 2 a § 52 správního řádu mj. na to, že je vhodné ze strany účastníků řízení spolupůsobit ve vztahu ke skutkovému zjištění a v jeho rámci při uplatňování svých práv a oprávněných zájmů, tedy projevit součinnost – zde vlastně prvek zásady projednací (str. 70, tamtéž). Přitom autorka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, č. j. 2 As 28/2004–31, č. 990 Sb. NSS, www.nssoud.cz, podle kterého základním předpokladem efektivního správního řízení vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení.

[27] V rámci zásady volného hodnocení důkazů jsou správní orgány ve správním řízení, a v následném soudním řízení správním při přezkumu napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího správního řízení soudy, povinni brát v úvahu všechny relevantní skutečnosti důkazy a provést s nimi potřebné logické operace, z nichž vzejde řešení – rozhodnutí ve věci. V souzené věci však správní orgány ani soud neměly co hodnotit, poněvadž žalobce nepředložil žádnou verzi, natož tak jakoukoli věrohodnou verzi, žádná tvrzení podporující jeho údaj o tuzemské dovolené, ani žádný přímý nebo nepřímý důkaz, anebo návrh na jeho provedení.

[28] Správní řád ani jiný zákon nedefinují neurčitý právní pojem *překážky, která by žalobci bránila podat odpor*. Správní orgány svou povinnost naplnit tento neurčitý právní pojem ani při určité míře volnosti a potřebě specifické rozumové analytické činnosti („úvahy“) nemohly existující skutkový stav interpretovat a subsumovat skutkovou podstatu tomuto pojmu, protože k tomu fakticky neměly žádný konkrétní podklad; jinými slovy ve skutečnosti žádný skutkový stav potvrzující dovolenou u žalobce v tuzemsku nebyl ve správním řízení zjištěn. Ostatně žalobce vůbec žádné důkazy podporující jeho tvrzení nenavrl ani nepředložil ani v soudním řízení správním.

[29] S ohledem na charakter v souzené věci, tak jak byl výše popsán, se soud nemohl zabývat žalobními námitkami, které se k souzené věci nevztahují. Mezi tyto námitky patří námitka nekonání ústního jednání, nemožnosti vyjádřit se věci, otázku doručení tzv. fikcí, otázkou ústavní konformity ustanovení o doručování příkazu tzv. fikcí, tím, zda přesto tak byl skutečně spáchán, zda bylo dodrženo jeho právo obhajobu, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav po spáchání přestupku, zda bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

[30] Soud shrnuje, že v souzené věci bylo předmětem sporu fakticky pouze naplnění lhůty podle § 41 odst. 2 správního řádu (resp. obou lhůt – roční a patnáctidenní). V souvislosti se zjištěním, zda byla splněna podmínka patnáctidenní lhůty, soud přezkoumával, zda správní orgány vyložily správně neurčitý právní pojem „*překážka, která bránila podateli učinit úkon*“. S ohledem na výše uvedené soud zjistil, že správní orgány vyložily tento pojem správně a při postupech týkajících se dodržení lhůt podle § 41 odst. 2 správního řádu a vyložení uvedeného neurčitého právního pojmu soud nezjistil ani to, že by byly překročeny meze anebo bylo zneužito správní uvážení.

[31] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů i právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[32] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[33] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 20. 2. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně